

TIMUR VERMES

Els afamats i els tips

TIMUR VERMES
ELS AFAMATS
I ELSTIPS

Traducció d'Eduard Bartoll

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2019
PUBLICAT ORIGINALMENT A ALEMANYA AMB EL TÍTOL
DIE HUNGRIGEN UND DIE SATTEN PER EICHBORN, UNA DIVISIÓ DE BASTEI LÜBBE AG

© BASTEI LÜBBE AG, COLÒNIA, 2018
© DE LA TRADUCCIÓ: EDUARD BARTOLL TEIXIDOR, 2019
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2577-3
DIPÒSIT LEGAL: B. 19.303-2019
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

El refugiat s'esforça exageradament per caminar normal, cosa que no resulta fàcil, perquè no queda normal. No sap dir si el seu pas resulta més natural així. Només sap que no pot caminar normal, perquè les mirades dels altres el posen nerviós. En conseqüència, estira una mica el cap, però és la manera equivocada, això ho veu de seguida per com reaccionen els altres; deu semblar una cigonya geperuda. Així doncs, val més treure pit, aixecar el cap i esbossar un somriure.

Millor.

Només ha d'anar amb compte de no posar-se a saludar altivament com la vella reina d'Anglaterra.

Ho hauria d'haver fet abans? No podia ser. No és que hi hagi pensat durant hores. I tampoc no està segur de si ha fet bé. En tot cas, ja no ho pot canviar.

A poc a poc es relaxa, l'esbós de somris esdevé un somriure ample. Es fica en el seu nou paper. És lògic que se'l mirin. Com podria ser d'una altra manera? Si

cada dia és exactament igual que l'anterior, les petites variacions es tornen emocionants. El que és interessant és que el seu aire segur provoqui altres reaccions. Cada cop la gent se'n riu menys i cada cop li fan més reverències i reconeixements reconfortants. Dos nens li corren al darrere, com de vegades segueixen els cotxes. En podrien ser més, però llavors ve un cotxe de debò i el seu núvol de pols s'endú els nens.

El refugiat es posa a jugar amb la nova situació. Una noia se'l mira i ell respon a la seva mirada amb un pas de ball. Ella riu. És una sensació agradable. Ha fet bé. Ha valgut la pena. Sí que ho hauria d'haver fet abans. El refugiat tomba la cantonada i veu en Mahmoud.

En Mahmoud està ajupit a terra i observa un grup de noies. El refugiat es posa les mans a les butxaques i es queda dret al costat d'en Mahmoud. En Mahmoud no es belluga.

—Això no serveix per a res —li diu el refugiat.

—No se sap —opina en Mahmoud, sense mirar cap amunt.

—Sí que se sap. Tu mires malament.

—Jo miro com miren els altres.

—Precisament —diu—. Tots miren la Nayla, tots miren com tu. Com vols que s'adoni que tu ets especial?

—Perquè no és per la Nayla en absolut.

—Doncs per qui? Per l'Elani?

—Potser sí. O potser no.

—Això encara seria més absurd.

—I tu què saps?

—Perquè a l'Elani també li sembla que mires la

Nayla. I llavors l'Elani també pensa que ets com tots els altres.

En Mahmoud tira el cap enrere i mira cap amunt fins que aconsegueix veure el refugiat.

—Se t'acut un pla millor?

—Per què no t'hi acostes, així fent-te el xulo, de manera que la Nayla pensi com treure-se't de sobre? I quan siguis al seu costat, quan la Nayla ja hagi obert la boca, llavors t'adreces directament a l'Elani.

En Mahmoud inclina el cap de nou endavant. Pensa en la seva proposta i llavors diu:

—Aquest seria el teu estil. Tu ets més xerraire. Jo soc més aviat un observador. El meu fort és la mirada. D'on has tret aquestes vambes?

En Mahmoud no ha mirat ni un sol cop cap avall. Potser sí que el seu fort és la mirada.

—Quan no fumes, pots estalviar una mica —diu el refugiat, i li ofereix els cigarrets a en Mahmoud.

En Mahmoud n'agafa un i diu: «Però s'estalvia més quan vas de gorra». Es posa el cigarret rere l'orella i es gira ajupit cap al refugiat, com un mecànic que examina un bony en un cotxe.

—Són maques —diu assentint—, fins i tot semblen autèntiques. Si no fos perquè sé que aquí no se'n poden aconseguir d'autèntiques, diria que...

—És clar que aquí en pots aconseguir d'autèntiques.

El refugiat torna a ficar el paquet de cigarrets per sota de la màniga esquerra de la samarreta, sobre l'ampla espatlla. Això no és que faci que ni el paquet ni els cigarrets siguin més atractius, però així es veu que tens cigarrets. I els cigarrets, en qualsevol campament, són

imprescindibles, fins i tot per als no fumadors. Amb cigarrets es poden fer contactes, ajudar gent, sense gaires escarafalls. Els cigarrets li van bé a qualsevol, i si no és per a un mateix, aleshores per als pares o per als germans o per a un amic com en Mahmoud.

En Mahmoud pica, impacient, a la cama del refugiat. El sacseja tant que al final el refugiat aixeca la cama, perquè el mecànic també pugui examinar la sola.

—Quin color més ben parit. D'on les has tret?
—pregunta en Mahmoud de baix cap a dalt—. D'en Mbeke? Llavors sí que no són autèntiques.

—És veritat.

—Veus?

—Veig, què?

—Que no són autèntiques.

—Que no. Que no són d'en Mbeke.

—De qui, doncs? En Ndugu ja no està ficat en el negoci de les sabates, això ho sé segur.

—Tampoc són d'en Ndugu.

—Llavors sí que és segur que no són autèntiques.

—Llavors és que són vambes *fake*.

El refugiatriu. En Mahmoud es posa dret:

—Va, digues!

—I si són de l'Amazon?

—L'Amazon no ven vambes.

—Pot ser que faci una excepció amb mi.

En Mahmoud se'l mira de dalt a baix. Ningú sap com es diu realment l'Amazon. Només saben que treballa a l'organització i que és alemany. I que sempre contesta el mateix quan li demanen un favor: «Per què m'ho demanes a mi? Que soc l'Amazon, jo?». Una fra-

se ben absurda, si ningú sap com es diu realment. Potser sí que és aquest famós Amazon.

—Doncs no m'ho diguis —diu en Mahmoud.

Agafa el cigarret de darrere l'orella i l'hi posa al davant al refugiat amb cara d'interrogació.

El refugiat es treu l'encenedor de la butxaca. Si vols oferir cigarrets a la gent, també els has de poder encendre. Si no, es busquen algú que tingui foc i llavors ja no es pot tenir cap conversa de profit. Deixen d'escoltar-te, s'obliden de la meitat del que els has dit o ni tan sols se n'arriben a assabentar. En Mahmoud i ell caminen en silenci per la carretera polsosa. En Mahmoud mira el mòbil.

—A Berlín ara mateix estan menjant patates i peus de porc.

—I qui vol anar a Berlín?

—Jo, no.

—Jo tampoc.

—Aquí s'hi està bé! —diu en Mahmoud, cridant.

—És fantàstic —contesta el refugiat, i estira els braços—. Les pedres més boniques del món. Sol gratis. Què hi ha a Berlín que no n'hi hagi aquí?

—Noies rosses —diu en Mahmoud, mentre fa una calada.

—I què? Qui vol noies rosses?

—Jo. Per tastar-les.

—Però, Mahmoud!

El refugiat es posa al davant d'en Mahmoud, l'agafa suaument per les espatlles i el mira a la cara, reprovant-lo:

—Les dones rosses les ha creades el diable. Qui por-

ta dones rosses a casa sembla la desgràcia. Et posaràs malalt. Els teus camps patiran sequera. Escolta la veu del pare: «Una dona rossa et maleirà, de manera que totes les teves cabres es moriran de fam!».

—Quina sort. Les meves cabres ja s'han mort de fam i tinc una dona rossa.

—Tu no has tingut mai cabres.

—Més injust encara! Llavors tindrè dues dones rosses.

El refugiats riu. I en Mahmoud també.

—I què? Va, d'on has tret les vambes?

—Les he comprat.

—Noves?

—Noves.

—I d'on han sortit els calés?

—Tu també en tindries.

—Sí. Però no me'ls gastaria. Si més no, no per a foteses com unes vambes.

—Doncs per a què? Per a un traficant de refugiats?

—I tant, però per a un traficant de primera!

—Mi-te'l —el refugiats se'n fot—, ni més ni menys que per a un traficant de primera!

—Fixa't. Un altre que té pensat viatjar.

Això ho diu en Miki. En Miki és al seu bar a la carretera del campament. L'ha muntat amb trossos de fusta i conglomerat; restes de xapa i el capó d'un Mercedes antic s'encarreguen de fer-hi ombra. Al començament, la idea era pintar-ho tot del mateix color, però tal com van les coses, que si ara ve algú de visita, que si ara plou, que si ara el teu millor amic no es presta a ajudar perquè justament t'has embolicat amb la seva dona... i així

ja han passat cinc anys i ara ja només t'esperes que el bar caigui a terra per construir-ne un de nou. Però malauradament és massa estable.

El bar no és tan petit que en Miki el pugui dur sense que el molestin, això no ho pot fer ningú. Però sí que és prou petit per evitar que les bandes li estiguin tan al damunt. Sense la protecció de les bandes, però, no sempre tindria llum per a la nevera.

—I tant si viatjaré! —En Mahmoud es queda dret—. Aquest forat de merda no pot ser la destinació de somni de ningú!

—No n'estiguis tan segur —diu en Miki—, què us sembla?

De sota la barra agafa un glaçó i els el llança per sobre la carretera.

—Una beguda fresca, just abans d'emprendre el llarg viatge?

El refugià intenta agafar el glaçó, però en Mahmoud l'inxampa abans i se'l posa a la boca.

—Gràcies, ja en tinc.

—Au —diu el refugià—, que et convido.

Arrossega en Mahmoud fins a la barra d'en Miki.

—Dues. D'importació. I posa-te'n una altra per a tu.

—Merci, senyor —diu en Miki fent-se el fi, i posa tres ampolles damunt la barra, una per a ell. En Mahmoud està molt sorprès.

—Primer, vambes noves, i ara, cervesa d'importació. Que m'he perdut res?

—No ho sé —diu el refugià—. Tu beu. Potser ha estat un error.

—Segur que no —assegura en Mahmoud.

—La cervesa no és mai cap error —afirma en Miki i fa un bon glop.

Realment, fa molta calor.

—Que s'han abaixat els preus dels traficants? —insisteix en Mahmoud.

—Del teu, segur que no —afegeix el refugiat, i s'inclina cap a en Miki—. En Mahmoud està estalviant per a un traficant de primera.

En Miki fa uns ulls com unes taronges.

—Sí senyor —diu en Mahmoud—, escolteu-me bé: aquest home no pensa viatjar amb un traficant fosc qualsevol.

—Doncs amb qui?

En Miki es repenja a la nevera, agafa un got de cervesa del prestatge i es posa a netejar-lo, com si aviat hagués de venir algú que begués amb got.

—Aquest home s'estirarà còmodament a l'ombra fins que arribi el traficant. Amb un Mercedes blanc i seients de color crema. Llavors el traficant sortirà d'un salt per la porta. Portarà un uniforme com els homes de davant dels hotels de luxe i un para-sol. Farà la volta al cotxe corrents, m'obrirà la porta i dirà: «Pugi-hi, si us plau, *bwana* Mahmoud!».

—Que farà la volta al cotxe corrents per obrir-te la porta?

En Miki posa el got al sol per comprovar-lo.

—Així és com està escrit, incrèdul. I jo hi pujaré i llavors travessarem la frontera. I ell conduirà molt suau i em preguntarà si m'agrada el paisatge. «També puc anar per una altra banda, com vostè vulgui, *bwana* Mahmoud». I jo li dic: No, no, ja m'està bé. Però, sobretot, que no arribem massa d'hora.

—Això sí que no pot ser —diu, rient, en Miki.

—Sí, sí, tu te'n rius, perquè no en tens ni idea. Però tu no saps res d'Alemanya. Però jo sí, i et dic una cosa: als alemanys no els agrada que la gent arribi massa d'hora.

—Que s'arribi massa tard —el corregeix el refugiat.

—I massa d'hora també.

—Bajanades.

—Això és el que diu també el traficant, però jo li dic: no és cap bajanada. Perquè al nou Merkel el molesta que jo ja hi sigui i no m'hagi pogut preparar l'habitació. I ell em contesta: «Podem travessar la frontera les vegades que vostè vulgui, *bwana* Mahmoud. Però el nou Merkel m'ha trucat abans per dir-me que ha buidat dos hotels per a vostè i que n'ha de triar un». I llavors —diu en Mahmoud satisfet, fa un bon glop de cervesa i, després, posa l'ampolla desimbolt i precis sobre l'anella humida que havia deixat a la taula de fusta—, i llavors jo li dic: triaré l'hotel que tingui el lavabo i l'habitació a la mateixa planta.

—És un bon pla —diu el refugiat. Agafa la seva cervesa, brinda amb les ampolles d'en Mahmoud i d'en Miki i beu.

—És bo —diu en Miki—, però no és veritat. Si algú aquí no anirà amb un camió estret i fosc, és *aquest* home. —I en dir això s'assenyala amb el polze a ell mateix—. Perquè aquest home es queda aquí. Aquí, en aquest forat de merda. Però a tu, amic meu, a tu et pelaran i llavors arrossegaran el teu cadàver fins al desert. En un carretó de color crema.

—Aixafaguitarres! —diu en Mahmoud.

—Però el millor és que jo ja soc on tu vols anar.

Perquè aquí a tot arreu el lavabo és a la mateixa planta. I una planta així no la troben enlloc a tot Europa: cinquanta quilòmetres quadrats. Això és la suite més gran del món!

—Ha, ha, ha —fa en Mahmoud. No mira ni cap a en Miki ni cap al refugiat, sinó en direcció a la tenda cap al cel blau infinit. El refugiat s'adona que, ara, en Mahmoud no els vol mirar a la cara. Potser sí que la fantasia és exagerada, però era bonica i, als seus rostres, en Mahmoud hi podria reconèixer quanta raó que té en Miki. Ha passat massa temps des del moment en què Alemanya va obrir les seves portes. Llavors, quan encara tenien una dona fent de Merkel. A qui llavors es trobava dins del seu àmbit, li havia tocat la loteria. Però allò ja no es repetirà. Ja fa un any i mig que són aquí i a tot aquest temps només el seguirà més temps.

El refugiat es gira i es repenja a la barra amb l'esquena, al costat d'en Mahmoud. Mira cap a la carretera. És a la tarda, els nens més ràpids i forts tornen de collir llenya. Quan el refugiat els va veure per primer cop al campament, al migdia ja havien acabat. Però els camins s'allarguen quan són milions de persones les que necessiten combustible, fusta, branques, fems, el que sigui. Milions, i cada dia en són més. Així és, ve gent nova, però ningú no se'n pot anar. Abans la gent es redistribuïa des d'aquí cap al Marroc, cap a Líbia, cap a Egipte o fins i tot tornaven al seus països d'origen. Però això era abans. Abans que Europa anés tancant les fronteres a poc a poc.

Un gos de color sorra se'ls acosta. Però de gos, en queda poca cosa, en realitat allò és una mena de cistell

revestit de pell amb potes que panteixa. Regira el terra, la seva mirada observa atenta els marges de la carretera. No va enlloc a ensumar, veu que no hi ha res per ensumar. Llavors es queda quiet i gira el cap en direcció als tres homes del bar. Només té un ull, però per al campament ja en té més que prou. Ningú el crida, però almenys tampoc ningú li tira pedres. El gos decideix que val la pena esforçar-se per remenar la cua.

En Miki fa un moviment cansat amb la mà. El gos deixa de remenar la cua i segueix el seu camí. D'una manera semblant s'ha comportat Europa amb els refugiats.

Quan la gent pujava a les barques, Europa va intentar tancar la Mediterrània. I després que Europa es va adonar que no es pot tancar tot un mar, que ni tan sols es pot controlar una costa enrevessada i de milers de quilòmetres, les fronteres es van tornar a establir a terra ferma, però aquest cop a l'Àfrica. Van pagar a Egipte, Algèria, Tunísia i el Marroc, i també una mica als libis, però menys, és clar. Perquè encara avui no saben a qui li han de posar els diners a la mà, a Líbia. Però els europeus no en van tenir prou, amb això. També perquè els nord-africans en van aprendre: van reflexionar en veu alta sovint què passaria si no vigilessin amb tanta cura aquestes fronteres. Ho van aprendre dels turcs, amb ells van poder veure el respecte i la consideració que es pot aconseguir quan tens la paella dels refugiats pel mànec. Així doncs, els europeus van agafar diners i van establir una nova línia per sota del Sàhara. Precisament per això el somni d'en Mahmoud d'aconseguir un traficant de luxe ja no fa cap gràcia. Perquè ara només hi ha traficants de luxe.

—Us dic un secret —diu el refugiat sense mirar-se els altres dos.

La seva mirada es dirigeix per sobre del campament, el campament infinit. Ja ha arribat sovint a l'extrem del campament. Això ho pots fer quan tens molt de temps. Llavors, a l'altra banda, veus el no-res, i al no-res hi ha pols i sorra i pedres i més no-res entre el no-res. I a l'altra banda s'hi veuen tendes i cabanes com tendes i tendes com cabanes i tendes apedaçades i tendes foradades i tendes abandonades i tendes sobreocupades, i quan no tens res per fer, pots pensar què es veu més desolat. Si no et pots decidir, te'n vas a dormir i tornes aquí al cap d'uns dies. També hi podries tornar l'endemà, però si encara hi toques mínimament no et fas això a tu mateix.

—Us dic un secret —repeteix el refugiat.

—Mm? —En Miki fa grinyolar el got.

—De les vambes.

—Hi ha un secret sabater?

En Mahmoud assenyala cap amunt mut. En Miki s'inclina de manera evident per sobre de la barra, que bascula, el refugiat se n'adona perquè la superfície angularosa se li clava grinyolant sota les espatlles. Llavors en Miki diu: «Ei! Sabates noves!».

Això dels traficants va ser la mentida més gran de totes: volien combatre els traficants, deien. I això que els governs no poden combatre els traficants. És com amb les drogues, les putes i l'alcohol: l'únic que poden fer els governs és influir sobre el preu. Qualsevol policia, qualsevol vaixell de guerra que envien l'únic que fa, al final, és fer que pugui el preu, i precisament això és el

que va passar. Els preus es van apujar i es continuen apujant. Ara només uns pocs es poden permetre pagar les tarifes, cosa que al capdavant comporta que ara els traficants han de treballar menys per aconseguir més diners. I no només això: han de gastar menys d'aquests diners, perquè ja no n'han de fer partícip a ningú.

Abans, quan allò de les barques pneumàtiques encara funcionava, hi havia organitzat tot un mercat massiu amb tota mena de feines per tot l'Àfrica. N'hi havia que distribuïen informació, que passaven punts de trobada, que recollien els clients per als transports, que proporcionaven armilles salvavides. Una barca així, plena de gent, requereix tota mena d'encàrrecs, i un timoner. I fins qui no tingues gens de diners es podia guanyar la travessa fent-se passar per timoner de la barca pneumàtica. Allò era al capdavant una bona solució per a tots els implicats, perquè una barca pneumàtica la pot dirigir fins el més idiota. Però ara, què?

Ara ja no s'envien vuitanta persones amb una barca pneumàtica, sinó que només s'envien vuit persones amb una avioneta. O amb un helicòpter antic. El pilot és un expert. Has d'esperar l'avioneta o l'helicòpter, però això també només ho poden fer els experts. Ara, els traficants tracten només amb experts. I els ajudants que han esdevingut innecessaris van omplint els camps de refugiats.

—He arribat a la conclusió que estalviar ja no té cap sentit —diu el refugià.

—Ho deixes córrer? —pregunta en Mahmoud.

—No dic això. Només dic que estalviar no té cap sentit.

—Bona idea.

En Miki li dona un copet a l'espatlla des del darrere.

—Una altra cervesa?

—Només dic que estalviar no té sentit. Però això no vol dir que mamar tingui sentit.

—I com vols reunir els calés, llavors?

—No en tinc ni idea, però ja m'explicaràs tu com ha de funcionar això.

En Mahmoud calla. I què ha de dir? Tanta cervesa no la pot engolir sense deixar de saber que el refugiats té raó. Igual que s'apugen els preus dels traficants, baixen les possibilitats de guanyar al campament els diners necessaris. Tot i que el campament ja supera els dos milions d'habitants. Prou per a tota una ciutat. Però el campament no podrà ser mai una ciutat.

Perquè el país devastat on es troba el campament ja té prou ciutats que no funcionen. Té un govern que fa tres anys no era al poder i que probablement d'aquí a cinc anys ja haurà deixat de ser-hi. Entre una cosa i l'altra és atacat per dos grups més que perfectament podrien governar i que segur que ho faran ben aviat. L'únic motiu pel qual el campament existeix i creix és que aquí hi ha una cosa que no es pot aconseguir en cap altre lloc: seguretat, ni que sigui poca.

La seguretat prové dels diners de les Nacions Unides i dels europeus. Per això, el govern en funcions col·labora en la protecció del campament, pel seu propi interès, perquè hi continuï havent diners i ajudes al desenvolupament i que es lliurin les armes no militars. De fet, arrenden un dels territoris menys útils del món per una tarifa rendible, per això els dos grups rebels encara

s'esforcen més per acostar-se al govern i embutxacar-se la seva part de la collita de refugiats.

Com a resultat, ara ja fa ben bé quinze anys que ningú toca el campament. Hi ha prou seguretat per sobreviure, però no per oferir un futur. Et pots instal·lar al campament, com en Miki. Fins i tot un dia et podries comprar una nevera de segona mà per a la cervesa si creguessis que hi ha tant de futur. Però aquí ningú hi instal·larà cap fàbrica. Ningú invertirà diners en aquest pilot de tendes que d'aquí a dues setmanes podria desaparèixer del tot. I per això ningú oferirà cap feina aquí, perquè d'aquí a unes quantes dècades no hi haurà res més que pols i sorra i sequera.

Aquí cap home hi pot guanyar res, i una dona només ho pot fer de l'única manera que ho fan les dones des de fa mil·lennis. Però tal com està la situació, ara mateix ni la dona més bonica del món podria cardar prou per arribar a pagar els preus dels traficants que els europeus han fet pujar fins al cel tancant les fronteres. I això és vàlid per a tots els del campament, també per a en Mahmoud. Per a ell, encara més i tot, perquè ningú vol cardar amb ell.

—Estalviar no té sentit —diu el refugiat, sobri—. Perquè malgrat tot cada dia soc més lluny de la quantitat que demana el traficant.

—No cal que sigui un traficant de luxe —proposa en Mahmoud.

—Creus que hi fa res?

—I què hi fan, les sabates noves? —En Miki torna a posar el got de cervesa al prestatge—. Tampoc arribaràs enlloc.

—Però s'hi camina més bé.

Això és veritat, per cert. Aquí la majoria porten xancletes atrotinades o sabatilles, quan ja no són nens, perquè els nens van descalços.

—Com si es pogués anar gaire lluny, aquí.

—Però almenys caminar és gratuït.

El refugiament s'atura. Només ho ha dit per despit, però malgrat tot li fa l'efecte com si hagués anat a parar a alguna banda. A un context que encara no sap quin és.

—I què?

En Mahmoud es mira expectant el refugiament.

—No, mira, no em puc permetre cap traficant, perquè no tinc prou diners. Però tinc temps. Tinc tot el temps del món. Soc aquí des de fa un any i mig. Només que cada dia hagués caminat deu quilòmetres, ara ja seria cinc mil quilòmetres més enllà.

A en Mahmoud no se li acut res per contestar-li. En Miki tampoc no diu res.

—Cinc mil quilòmetres, no està gens malament.

El refugiament ara pensa mentre parla o al revés. Tampoc sap on vol anar a parar, però té la sensació com si en algun lloc li haguessin quedat més pensaments útils.

—Cinc mil quilòmetres, gratis. I encara tindria els diners que es queda el traficant.

—És clar, i fins i tot una part extra, encara —remuga en Mahmoud—. I de què vius durant la teva caminada?

—Exacte, he de menjar i he de beure, però us heu parat a calcular mai quant pots menjar i beure amb els teus estalvis?

—Diuen que els preus a Berlín són exorbitants

—pronostica en Miki, però no sona empenyat, sinó més aviat curiós. Ell també vol saber on porten aquests pensaments.

Li posa una altra cervesa al refugiat sense que ell l'hi demani.

—Ei! —protesta en Mahmoud—, i jo què?

—Pensa alguna cosa bonica, i llavors també te'n dono una a tu —li respon en Miki.

—Jo també tinc una mica menys de diners i he fet cinc mil quilòmetres més...

En Mahmoud l'ajuda: «Fins a la frontera?».

—Podria aconseguir guies. No són tan cars.

—Sí, és clar, t'estan esperant i et faran un preu especial. Bé, si jo oferís preus especials, seria al meu traficant de luxe. Aquests sempre tornen. Preu especial per a clients habituals.

—Sí, sí —diu el refugiat—, el pla encara no està tan ben ordit.

—I llavors el Sr. Preu Especial arriba a les zones frontereres dels europeus. I ells li diuen que és d'un país meravellós i que no sap com s'hi està de bé, allà. I ja està.

—Està bé...

—I ara què? —diu en Miki—. I per això t'he posat jo una altra cervesa?

—Jo no he promès cap miracle!

El refugiat intenta desempallegar-se dels altres dos, però ja és massa tard. És com quan tens una idea, però t'interrompen en el moment que no toca. I llavors se te'n va. Mira de recuperar el fil, tanca els ulls esperant enxampar els pensaments, com amb els somnis dels

quals et despertes i t'hi pots tornar a enganxar si ho fas bé.

—No tinc diners, però tinc molt de temps —repeteix el refugiat—, i tinc dos peus...

—Sí, això ja ho havies dit.

I llavors, el pensament desapareix definitivament. Emprenyat, agafa l'ampolla de cervesa i hi fa un glop ben llarg, abans que a en Miki se li acudeixi prendre'l'hi. De vegades ho fa, no t'has de deixar caure pel bar d'en Miki massa tard i borratxo, perquè potser et toca una ampolla així, mig buida.

—Però una cosa és veritat —conclou—, tant si estalvio com si no, no podré arribar a pagar mai els preus dels traficants.

—Au, va —el consola en Mahmoud—, això és el que sembla ara. Potser els preus tornen a baixar i llavors els diners ens arribaran.

—No s'abaixaran —diu el refugiat, convençut—. Europa no ens vol. Ningú no ens vol. I com menys et vol ningú, més car es torna el viatge.

A cap d'ells no se li acut res més sobre això. Però per tal de destacar la seva resolució, per tal de remarcar l'exactitud del seu pensament inicial, el refugiat convidava a tres cerveses més.

I mentre beuen i xerren, no deixa de passar-li pel cap el pensament que en aquest precís moment acaba de perdre una oportunitat única.